

ANNE SPANGET & LARSEN

ASKENFJELD

DEL I
AF ASKENS MAGIKERE

KRABAT

ANNE SPANGET × LARSEN

ASKENFJELD

DEL 1 AF ASKENS MAGIKERE

KAPITEL 1 ASKENFJELD

De kommer med skovens kulde og klippernes is. Mirja må knibe øjnene sammen, da døren til det store kælder køkken går op, og to af Askenfjelds jægere stavrer ned ad trappen. Vinterklædte og dækkede af sne slæber de på deres våben og jagtens bytte. Deres støj bryder køkkenets rytmer og lader den sitrende klare udekulde slippe ind i borgens varme hjerte.

Mirja sidder i sit faste arbejds hjørne, godt skjult under køkken-trappen, og renser kål og rødder. Herfra kan hun overskue hele køkkenet uden selv at blive set. Hun trækker vejret dybt, for jægerne bringer duften af vinterskoven med sig. Mændene ænser hende ikke, men styrer i stedet direkte hen mod det store ildsted,

hvor den lavstammede kogekone Tessa står omhyllet af duftende dampe fra stegefedt og sylte.

”Lau! Endelig. Jeg var bange for, at skoven havde slugt jer.” Tessa smiler varmt til den gråhårede mand, som rækker hende fire fasaner. Hun rynker dog brynene, da hun tager bestik af den magre fangst.

”Keli fik også ram på en ung orne. Den hænger i stalden,” siger Lau og nikker i retningen af den anden jæger, mens han vrider sin tunge frakke af sig med stive fingre.

Keli, en midaldrende mand med sandfarvet hår og et vejrbidt ansigt, sætter sig ved køkkenets langbord. Taknemmeligt tager han imod de to skåle dampende varm suppe, som Tessa rækker ham.

Fra sit skjul under trappen betragter Mirja de to jægere spise deres suppe i anspændt tavshed. Hun kan læse i deres ansigter, at de har mere at sige til hinanden. Vinteren er kommet tidligt i år, og det gør jagten svær, ved hun. Men hun aner også, at det er mere og andet end is og sne, som bekymrer de to udmattede jægere.

Da Tessa forlader køkkenet, læner Keli sig ind over bordet og ser indtrængende på den aldrende mand foran sig. ”Det er blevet værre, Lau. Vi mistede retningen flere gange i dag. Skoven vildleder som aldrig før. Den er formørket. Formørket og ond! Vi har brug for flere mand i skoven, hvis vi skal nå at få en ordentlig jagt i hus

inden solhverv.”

Lau brummer som svar og skænker sig et krus mjød fra en kande på bordet.

”Du kan ikke længere ignorere faren ved at gå i skoven. Det var et held, at vi *ikke* blev slugt af skoven i dag,” insisterer Keli.

”En jæger frygter ikke skoven,” kommer det skarpt fra Lau. Så nikker han og løfter hånden i diskret gestus, idet Tessa vender tilbage til køkkenet med sine to køkkenpiger, Line og Janne, i hælene.

Mirja iagttager de to mænd rejse sig, takke for maden og forlade køkkenet gennem døren til jægerstuen. Med et sæt bemærker hun, at hun er gået i stå i sit arbejde. Hun fisker det sidste kålhoved op af truget og skyller det i vandet, imens hun tænker over jægerens ord. *Frygter ikke skoven*, havde Lau sagt. Synet af de storladne graner, de voldsomme klipper, hele den vældige skov, som omgiver Askenfjeld, har altid fascineret Mirja. Men lige så fascineret hun er af udsigten, lige så utryg er hun ved at forlade borgen og bevæge sig ud i skoven. Et uendeligt, bølgende og bundløst hav af vildnis.

Tessa har sat køkkenpigerne i gang med at rense og plukke de friske fasaner, og nu står Line og Janne og hvisper til hinanden. Mirja kan høre dem fra sit hjørne under trappen. Janne, den ældste og højeste af de to piger, har samlet sit brune hår i en knude, men

enkelte vildfarne krøller stryger hende om kinderne. Hun nikker opmuntrende til den noget lavere Line, som med sit rødmossede ansigt og tynde, lyse hår altid ser lidt opkogt ud.

Line vender sig resolut mod kokekonen. ”Har du hørt noget nyt fra landsbyen og gårdene? Kommer de til solhvervsfesten, Tessa?” Hun knækker sammen og må undertrykke et fnis, da hun får Jannes albue i siden.

Tessa svarer uden at vende sig. ”Nej, Line, jeg har ikke hørt nyt, siden du spurgte i morges. Det er ikke til at vide, om jarlen og hans hird af troldfængere når at komme hjem til festen. Intet bud, siden han drog til tinge i Lionas Stad. Og med det snevejr, vi har, tvivler jeg på, at han kan nå tilbage i tide.” Et smil spiller over kokekonens læber, inden hun fortsætter. ”Men derfor bliver der solhvervsfest alligevel. Landsbyen og gårdene skal nok komme, skal I se.”

Køkkenpigerne stikker hovederne sammen i henrykt fnisen og fortsætter deres konspiratoriske hvisken, mens de bronzefarvede dun svæver omkring dem.

Mirja rejser sig fra sit hjørne og tørrer sine tynde fingre i sit skørt. Hun strammer forklædet om livet for at holde de lidt for store skorter oppe og trækker uldstrømperne helt op over knæene. Strømperne får hendes blege hud til at klø, men hellere klø end kulde. Hun kaster sin lange, lyse fletning om på ryggen og lister

uset langs køkkenets bagvæg, til hun når en smal vindeltrappe. Stille går hun op ad trappen og når en mørklagt søjlegang. Hun er færdig med sine pligter for i dag, og hun har ikke lyst til at høre mere om solhvervsfesten. Tanken om alle de festende mennesker foruroliger hende.

Søjlegangen er oplyst af måneskæret fra gangens vinduesside. På den anden side af gangen hænger to gamle klenodier; et stort spejl med en udskåret træramme og en gobelin.

Mirja tripper hurtigt forbi spejlet. Hun har ikke brug for at studere sine gråblå øjne eller hø-farvede hår. Hun er nærmest usynlig, og det passer hende fint.

Hun kender ikke sin egen alder, men hun synes, hun ser yngre ud, end hun føler sig. Hendes krop er barnligt spinkel, og det alt for store tøj skjuler de former, hun dog har fået. Alder er også ligegyldig, tænker hun. Hun er bare Mirja, uden alder, hverken barn eller voksen. Pigen, der skurer gulve og renses gryder og grøntsager. Det behøver man ikke at have en alder for at gøre.

Mirja passerer den massive gobelin, der dækker resten af søjlegangens lange væg. Hun stopper op, som hun så tit gør, for at studere detaljerne i det falmede vægtæppe. Nogle steder er gobelinen så slidt, at man kan se de rå sten igennem. Andre steder står former

og farver stadig tydeligt frem. Gobelinen afbilder et jagtselskab med jægere, hunde og falke. Mirja elsker at betragte skovens dyr, der titter frem mellem træerne; ræve, hjorte, grævlinger, ulve og vildsvin. Borgen i horisonten forestiller Askenfjeld, og der er ingen tvivl om, at kvinden i centrum er selskabets absolutte midtpunkt. Hun bærer en elegant, mørkegrøn kjole og en kappe, som er smykket med gylden efeu. Hendes mørke lokker er opsat og pyntet med ædelsten, blade og fjer. Under den ene arm bærer kvinden et aflangt skrin, hvorpå der er afbildet et sølvgråt træ, Askenfjelds vartegn. Mirja berører forsigtigt de sirlige sting.

”Ah, ja! Troldkvinden Miramar, på jagt efter skovens hemmeligheder,” lyder en stemme bag hende.

Med et sæt trækker Mirja fingrene til sig. Hun troede, hun var alene på gangen. Julian, Askenfjelds barde, træder ud af skyggerne i det fjerneste hjørne af søjlegangen. Han er klædt i en hvid tunika med løse ærmer og en lang, ekstravagant vest med gyldne broderier. ”Et fantastisk kunstværk, selvom det ikke rigtig kommer til sin ret, gemt af vejen her, som det er.” Med den ene hånd laver han en viftende bevægelse, som om han strør om sig med guldmønter. I den anden hånd holder han en flaske med noget, der ligner mørk brændevin. Han stiller sig ved siden af Mirja, betragter kvinden på gobelinen og fortsætter i sit karakteristiske, syngende

tonefald: ”Men man må da glædes over, at det ikke blev brændt som så meget andet på Askenfjeld. Brændt og glemt. Men væggene husker, Mirja, stenene husker, asken husker!” Julian løfter sigende sin lange pegefinger op til sin tinding.

Mirjas kinder blusser op, og hun ser ned i gulvet. Julian opfører sig ikke som andre folk på Askenfjeld, og han ligner ikke noget andet menneske, hun kender. Hele hans krop er vansiret og ældet af en sygdom, der får huden til at rynke som bark. Men selvom han ligner en gammel mand, så er hans stemme stærk og udtryksfuld, hans øjne er lyse og levende, og hans fingre flyver med lethed over harpens strenge, når han spiller.

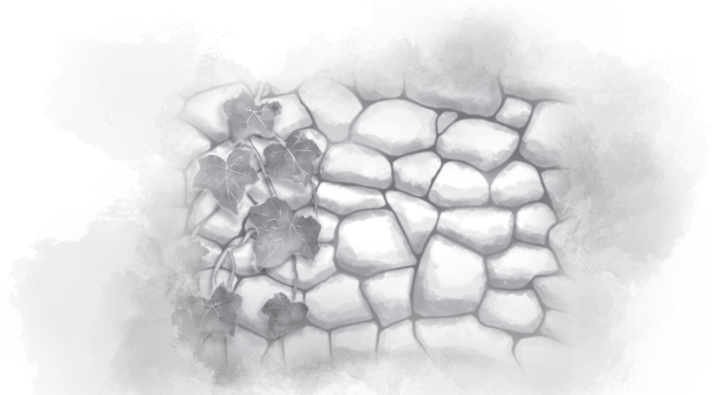
Månelyset får bardens lange hår til at skinne som sølv. Han nikker til den vævede kvinde og løfter flasken op imod hende som hilsen. ”Men det er længe siden. Længe siden, trolddommen blev fordrevet fra Askenfjeld, og jarlernes tid begyndte. Jarlerne med deres troldhirder, kamphunde og heksejagter.” De sidste ord driver af sukkersødme, og bardens mund forvrænges i et skævt smil. Mirja stirrer måbende på ham. Ingen taler højt om trolddom på Askenfjeld. Al magi er forbudt ved jarlernes lov med døden til følge. Man bliver brændt eller hængt ved den mindste mistanke, det ved alle.

Julian vender sig mod Mirja og smiler betryggende til hende.

”Ingen hører os her, unge kvist. Vores ærværdige jarl Bjor Ildmun og hans heksejægere er langt væk. Han hører ikke, hvad vi hvisker om magien her under månen, du og jeg.”

”Jeg hvisker ikke om magi! Godnat!” får Mirja fremstammet. Hendes stemme lyder lille og skrøbelig, synes hun.

Barden løfter det ene øjenbryn. ”Nej. Du har ret. Magi vil heller ikke hviskes. Magi vil råbes ud i verden som en befaling.”

KAPITEL 2

VINTERHAVEN

Mirja vågner med et sæt i mørket. Hun sætter sig op, tænder lampen ved sengen og ser sig om i sit lille loftskammer. Det var bare en drøm, tænker hun ved sig selv. Hun drømte, at hun stod overfor kvinden fra gobelinen. Med rystende hænder skyller hun sit ansigt i vand fra vaskefadet. Hun kan godt huske det gamle sagn om troldkvinden Miramar og skovens søn, Grahn. Deres kærlighed var et brud på pagten med skovens konge, Fennian. Da de blev afsløret, forbandede han dem begge. Julian fortalte sagnet til Mirja, da hun var barn. Det er længe siden nu. Ingen fortæller de gamle historier mere.

Drømmens detaljer fortøner sig hurtigt, men hun har stadig en knugende fornemmelse i maven. Hvorfor drømmer hun om en

troldkvinde? Hvorfor taler Julian til hende om magi?

Mirja beslutter sig for at stå op. Der er ikke lang tid til daggry, og hun er for anspændt til at sove mere. Hun fokuserer i stedet på dagens arbejde. Alle andre spekulationer gør alligevel ingen nytte. Hendes rolle på Askenfjeld har været bestemt, siden den dag hun blev afleveret på trappen som spæd. Hun arbejder for at have tag over hovedet og få mad hver dag. Ingen grund til at bruge tid på spørgsmål, som ikke har noget svar. Det er længe siden, hun holdt op med at tænke over, hvem hun egentlig er, eller hvor hun kommer fra. Hun spekulerer ikke længere over, hvem der mon var hendes forældre. Det er lige så nyttesløst som at prøve at forstå bardens forbudte ord eller en forvirrende drøm.

Efter en nødtørftig vask kommer Mirja i tøj, tager sine luffer på og vikler sit store sjal om skuldrene. Hønsene skal fodres, og vinterkålen høstes.

Snevejret, der har huseret det sidste døgn, er stilnet af og er afløst af vindstille frostvejr. Det spæde daggry oplyser det hvide landskab mod den blygrå himmel over Mirjas hoved. Sneen knirker under hendes støvler og funkler, som havde en naturens juvelér indlagt millioner af små diamanter i den frosne overflade.

Mirja elsker denne tid på dagen. Hun har det hele for sig selv, og

alt er stille. Gårdspladsen er tom, bortset fra Askenfjelds vartegn, et stort, gammelt asketræ, som troner i midten.

Flygtigt kaster hun et blik i retning af den mørke smedje. Den brede dobbeltdør er lukket, og kun en smal stribe røg fra bygningens ene skorsten vidner om liv. Smeden Emmanuel er ikke at se. De fleste på Askenfjeld frygter ham, både på grund af hans størrelse og på grund af hans temperament. Tit står han, stor og skræmmende som en bjørn, og skuler efter forbipasserende fra sin dør, mens han mumler i sit buskede fuldskæg. Men lige nu ånder alt fred.

Mirja begiver sig tværs over pladsen og hen til hønsegården, som ligger klos op ad smedjen.

Med æggefangsten i hånden forlader Mirja hønsegården og fortsætter hen til Askenfjelds tilvoksede have. Da hun nærmer sig den gamle mur, som omkranser haven, bemærker hun tegnene på havens åndedræt alle vegne. Efeu og mos har bemægtiget sig store dele af muren og titter frem under sneen i changerende grønne, brune og levende grå farver. Rødder fra glemte urter har fundet sprækker og revner i den gamle mur og rækker famlende deres fingre frem mod det første morgenlys. Eneste vej ind i haven går igennem en gammel jernlåge, som bevogtes af en lille stenstatue på hver side. Statuerne forestiller fugle med menneskelige ansigter.

De er ubyggelige, mener køkkenpigerne, der er bange for at gå i den gamle have. Mirja har aldrig frygtet den. Tværtimod føler hun sig tryk i det lille, afgrænsede univers. Her kan hun være alene med grøntsagsbedene og de gamle æbletræer.

Mirja stiller æggene fra sig ved indgangen og træder ind i den tyste oase. Hun hører tydeligt sit eget åndedræt og føler den lune dis fra sin ånde mod kinderne. Målret går hun igennem ringen af æbletræer og hen til grøntsagsbedene. Kålhovederne titter trodsigt frem under sneen som små, mørkegrønne knolde. Hurtigt får hun fyldt en af havens kurve til randen.

En metallisk banken får hende til at vende hovedet. En gråkrage sidder på den gamle brønd, der står midt i kredsen af æbletræer. Fuglen renser sit næb ved at slå det mod brøndens forvitrede jernkonstruktion, der spænder som en bue hen over skakten. Brønden blev for længe siden låst af med et dæksel og har stået ubenyttet i årtier. Vandet er forhekset, siges det. Forhekset vand. Mirja får gåsehud ved tanken. Bagerst i haven titter sælsomme, forvoksede planter frem igennem sneen, som ingen længere kender brugen af. *Gamle bekseurter*, kalder brygmester Esajas dem. Han undgår omhyggeligt den del af haven, når han en sjælden gang luger i bedene. Glemte urter fra en anden tid, tænker Mirja og klemmer hårdt om kurvens håndtag. En tid, hvor magien stadig herskede på

Askenfjeld. Gad vide, om troldkvinden Miramar kendte planternes brug?

Høje råb fra borggården får Mirja til at glemme alt om forhekset vand og gamle urter. Hun springer hen til havelågen for at se, hvad der sker. Portvagten kalder fra afsatsen over porten. Nogen nærmer sig borgen. Med et brag går smedjens store dør op, og Emmanuel kommer til syne. Han holder en halvtom flaske i sin enorme næve, imens han støtter sig til dørkarmen. Et øjeblik står han og svajer, inden han tømmer flasken og kaster den fra sig. Med tunge skridt vader han igennem sneen hen imod porten, mens han brøler på Askenfjelds staldknægte. Den rødhårede Urs tumler ud af stalden og åbner den store port.

Ind kommer en mand klædt i tungt læder dækket af rimfrost. Efter sig trækker han en forkommen hest, som damper i den kolde borggård. Emmanuel griber hestens tøjler og betragter den tilhyllede gæst med et mørkt blik.

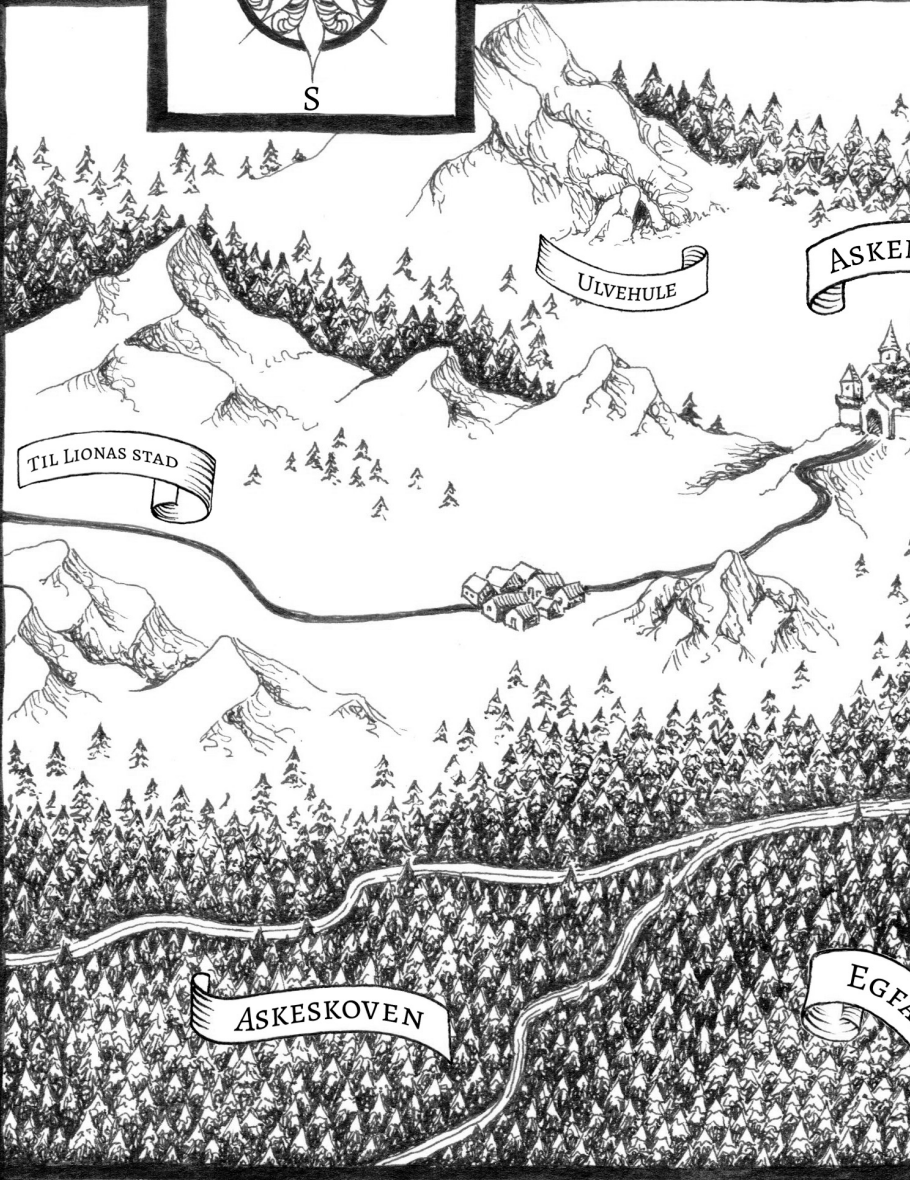
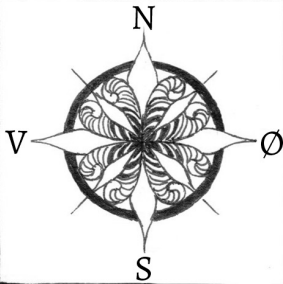
”Agnar Ulvejæger,” brummer smeden.

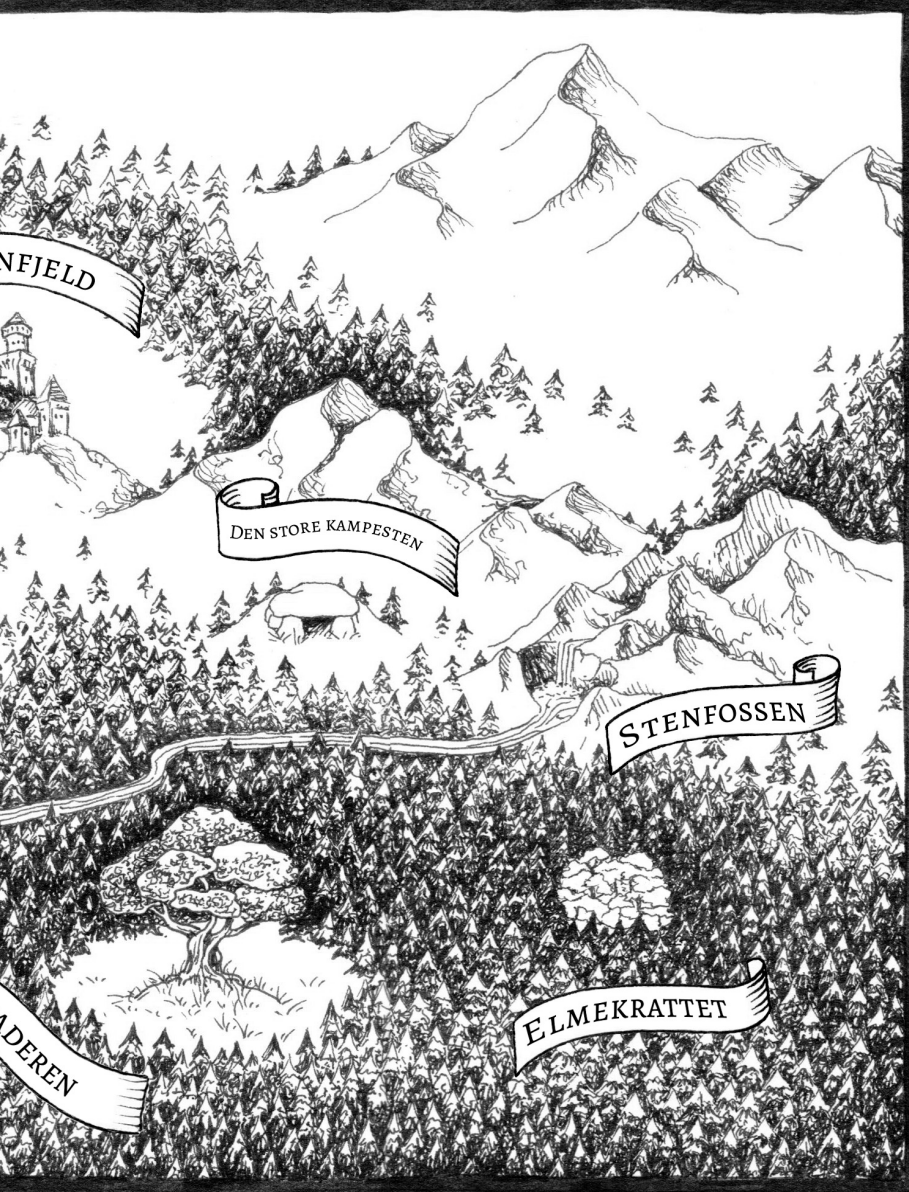
Ikke et spørgsmål. En konstatering. Noget i tonefaldet får Mirja til at spidse ører.

Agnar svarer ikke, men vender sig mod Urs. ”Jarlen har sendt mig. Giv besked til Isak.”

Urs vender om på stedet og haster mod hovedbygningen for at finde husfogeden.

Mirja presser ansigtet mod gitterlågen. Hun kan se Agnar og Emmanuel stå alene tilbage, men kan ikke længere høre, hvad de siger. Efter nogle øjeblikke rynker ulvejægeren brynene og ryster på hovedet. Med afmålte bevægelser spænder han våben og tasker af hesten, inden han trækker den ind i stalden. Smeden ser sig om fra side til side og følger efter Agnar.

Askenfjeld er Anne Spanget-Larsens debutroman, og er første bind i serien om Askens Magikere. Hun har været en ivrig historiefortæller, rollespiller, gamemaster og verdensskaber siden hun var barn, og er inspireret af gamle myter og sagn, klassiske eventyr og fantasy i alle afskygninger.

Hun har en kandidatgrad inden for engelsk litteratur og kommunikation, og arbejder til dagligt som musikkonsulent.

Anne er vinder af KRABATs Fantasykonkurrence.